

det gaar, og han er ikke forpligtet til at oplyse, hvor han har sin Formue anbragt. Dette er dog heldigvis endnu en Hemmelighed. Naar han ikke ønsker at aabenbare dette, er han ogsaa afskaaren fra at træde tilbage som Dommer i et saadant Tilfælde. Hvis han nemlig træder tilbage, skal han motivere det og oplyse, at han har anbragt sine Penge paa den og den Maade. Naar han derimod sidder i et Bankraad eller paa anden Maade er knyttet til et Selskab, som har en Retssag, saa er det vitterligt for alle, og en Dommer kan — og det sker ogsaa, saa vidt mig bekendt — i saadanne Tilfælde træde tilbage som Dommer og lade en anden træde til. Men desuden, Hildethed ved Paavirkning ude fra kan komme af mange andre Grunde end netop den, at man er personligt pekuniært interesseret i et Selskab, altsaa f. Eks. faar Løn for Revisorgerning. Der kan komme personlige Venskabsforbindelser, sympatiske og ikke-sympatiske Baand og mange andre Ting, der kunne paavirke en Dommer i hans Domsafsigtelse. Hvad der derom staar i Betænkningen, er derfor ganske forkert, det er kun paa et enkelt Omraade, man maa kunne forhindre en saadan Indflydelse udefra. Men dernæst er det blevet sagt — jeg tror af det ærede Medlem fra Højrup (Deutzer) — og vistnok med Rette, i øvrigt er det vel ogsaa vel bekendt, at den Omstændighed, at en Dommer har haft med forskellig praktisk Virksomhed at gøre, kan give ham en Viden, som har den allerstørste Betydning for ham i hans Virksomhed. Imidlertid, fra min Side skal det ikke møde nogen som helst Modstand at træffe den Bestemmelse, at Dommere ikke skulle kunne sidde i saadanne Selskaber som dem, der omhandles i § 3, a. Men jeg siger, det bliver rent teoretisk, man derved faar noget godt frem for Staten. Jeg tror ikke, det i Praksis kommer til at betyde noget.

Men efter § 3 b kan der dog ved kongelig Resolution gives ogsaa Dommere Tilladelse til Overtagelse af anden indtægtgivende fast Virksomhed udenfor deres egentlige Embede. Det vil sige: der gives Tilfælde, hvor ogsaa en Dommer kan søge Justitsministeriet om at faa en saadan Tilladelse, og for saa vidt Ministeren vil give ham den, udvirker han en kongelig Resolution, der giver ham den. Men det bringer en Dommer ind i et Forhold til Justitsministeren, som han ikke bør være i, et højst uheldigt Forhold. Man har jo netop baade i den Lovgivning, man

har, og i den Lovgivning, man ønsker, meget stærkt fremhævet dette, at Dommeren skal være uafhængig af Justitsministeren. Hvad han foretager sig af den Art, her er Tale om, foretager han sig paa eget Ansvar. Han skal ikke søge en Minister om det, og det skal ikke staa i Ministerens Haand, hvorvidt han vil give ham Tilladelsen eller ej, hvorvidt han vil give een Dommer en vis Tilladelse, men nægte en anden Dommer den. I Virkeligheden indfører man ved Bestemmelsen i § 3 b et højst uheldigt og forkasteligt Forhold. Vil man altsaa have Dommeren til at staa ganske fri for privat Virksomhed — man kan altsaa ikke gøre det, naar der er Tale om, hvor han anbringer sin Formue, men vil man gøre det i de Forhold, der ere tilgængelige for Offentligheden, saa skal jeg ikke have noget derimod. Men saa maa man — og det kom ogsaa frem ved første Behandling fra forskellige Talere — lønne Dommere paa en saadan Maade, at de kunne undvære denne Indtægt ved privat Virksomhed, og ikke lade Dommerstanden være den slettest lønnede Del af Juristerne. Jeg kan ikke tiltræde Bestemmelsen i § 9, hvor-efter man, skønt man finder det umoralsk, at Dommere sidde med en saadan Bivirksomhed, ser gennem Fingre med det umoralske indtil Aaret 1917, men efter 1917 ser man ikke længere igennem Fingre med dette Forhold. Denne Bestemmelse, synes jeg, er urigtig. Man maa — og dertil sigter ogsaa mit Ændringsforslag — samtidig med at man træffer denne Bestemmelse om Forbud for Dommere mod at have saadanne Bivirksomheder, give dem Lønninger, som gøre det muligt for dem at give Afkald derpaa.

Hvad angaar de andre i § 3 omhandlede Embedsmænd finder jeg efter de Oplysninger, som foreligge for os, at der ikke er Grund til, at Kontorchefer i Centraladministrationen skulle være underkastede de samme Regler som Generaldirektører og Departementschefer, saasom de ikke have selvstændig Afgørelse i Administrationssager; saa kunde man lige saa godt gaa længere ned. Jeg mener altsaa, at Kontorchefer her bør undtages, men i øvrigt kan jeg tiltræde Bestemmelsen, saaledes som den staar, dog saaledes, at hvad der nu finder Sted af Bivirksomhed ikke falder væk i 1917, men at de, der nu sidde i disse Embeder og en Gang have Bivirksomheder, beholde dem, saa længe de sidde i disse Embeder, og at den nye Forbudsbestemmelse først træder i Kraft, naar nye